

ŠTEV. 10

1935/36

LETNIK 66

Ioan Albreht:

Slovo.

Zbogom torej, šola!
Kar smo se učili,
zvesto bomo v srcih
svojih ohranili!

Da je domovina
naša skrbna mati,
ki vsak sin jo mora
zvesto varovati!

Da smo po vsi zemlji
vsi rodovi eno
samo božje ljudstvo,
za nebo rojeno!

In da domovini
služi najbolj ta,
kdor ohrani v srcu
vedno si Boga!

Zbogom torej, šola!
Kar smo se učili,
vse žioljenje v duši
bomo ohranili!

Adolf Šinkovec:

Žetev.

Šel je kmetič mimo zorečih njiv,
z dlanjo je božal klasje
in si žvižgal veselo in pel
o pšeničici, ki rase na domačih tleh,
o jeseni, ki je zlato žito dozorila,
in zdaj bo setev plodovito žel...

Njih židana volja hiti ko molitev
čez zrelo, zlato poljano —
pšenica valovi v pozdrav
drhtečim dušam v sreči
in žarečim očem...

Žanjice žanjejo in pojejo,
ko pojejo, klasje božajo mehko,
povezujejo ga v snope, [nišču...
ki jih pokladajo v vrste po str-

Prepelica petpedika,
dekliška pesem ostaja ko dih
in smeh ko darovanje
v počesčenje soncu, zemlji in kmetu.